

можуть бути самі різні, але найчастіше його економічні і політичні, носять стратегічний характер.

До мотивів економічного характеру можна віднести: пошук нових ринків збуту; пошук нових джерел сировинних ресурсів; пошук можливостей для ведення виробництва з більш високою ефективністю; пошук нової інформації та ін.

Мотивами політичного характеру є: надання економічної допомоги дружнім країнам, іншим країнам для підтримки або повалення в них певного політичного режиму.

Необхідно мати на увазі, що політичні мотиви, як правило, невіддільні від економічних перспектив.

Іноземні інвестиції можуть здійснюватися у вигляді надання допомоги країнам, істотно постраждалим від повеней, землетрусів та інших стихійних лих.

Найгостріша необхідність залучення іноземних інвестицій в нашу країну обумовлюється наступними причинами:

- по-перше, рівень фізичного і морального зносу основних засобів у багатьох галузях досягла критичного рівня, і для усунення цього негативного явища потрібні значні інвестиції для технічного переозброєння вітчизняного виробництва.

- По-друге, переведення національної економіки на інноваційний шлях розвитку (а така задача поставлена) навряд чи можливий без іноземних інвестицій з-за дефіциту власних джерел фінансування.

- по-третє, іноземні інвестиції необхідні для забезпечення власних темпів зростання національної економіки і на цій основі - вирішення соціальних проблем.

- по-четверте, прямі іноземні інвестиції дозволяють отримати передовий досвід в області менеджменту і доступ до нових технологій і науку [4].

Все це свідчить про те, що іноземні інвестиції відіграють дуже важливу роль в економіці нашої країни, сприяючи її розвитку.

Як висновок можна відмітити, що відкритість економіки країни до інвестиційних потоків стає домінуючою тенденцією у формуванні сучасних світогосподарських зв'язків і сприяє прискоренню інтеграційних процесів.

Велика кількість заходів, що є необхідними для залучення іноземних інвестицій, передбачаються інвестиційною реформою, а отже можна сподіватися на поліпшення ситуації у деяких аспектах найближчим часом.

Література:

1. Чернишова Л.О. Особливості залучення та стимулювання іноземного інвестування в Україні / Л. О. Чернишова, В. В. Сазанова // Бізнес Інформ. – 2013. – № 2. – С. 87-90.

2. Державна служба статистики України : Електронний ресурс. – Режим доступу: www.ukrstat.gov.ua.

3. Закон України «Про режим іноземного інвестування»: Електронний ресурс. – Режим доступу <http://zakon0.rada.gov.ua>.

4. Бондар І.Р. Проблеми залучення іноземних інвестицій в Україну на сучасному етапі / І.Р. Бондар // Регіональна економіка. – 2009. – № 4. – С. 62-71.

МІСЦЕВІ ПОДАТКИ

ЛИМАРЕНКО А. В.

Харківський національний технічний університет сільського господарства імені Петра Василенка

**Науковий керівник – к.е.н., доцент
Рижикова Н. І.**

Згідно з Податковим кодексом України існує всього 2 місцевих податки – податок на майно та єдиний податок.

Податок на майно складається з:

- податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки;
- транспортного податку;
- плати за землю.

Розглянемо зміни щодо оподаткування нерухомого майна, відмінного від земельної ділянки, визначені Законом України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи» від 28.12.2014 № 71-VIII (далі – Закон № 71), які набрали чинності з 01 січня 2015 року.

Передбачається розширення бази оподаткування для податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, шляхом оподаткування як житлової, так і нежитлової нерухомості.

Підпунктом 14.1.1291 пункту 14.1 статті 14 Кодексу визначено, що об'єкти нежитлової нерухомості – це будівлі, приміщення, що не віднесені відповідно до законодавства до житлового фонду.

У нежитловій нерухомості виділяють:

- будівлі готельні – готелі, мотелі, кемпінги, пансіонати, ресторани та бари, туристичні бази, гірські притулки, табори для відпочинку, будинки відпочинку;

- будівлі офісні – будівлі фінансового обслуговування, адміністративно-побутові будівлі, будівлі для конторських та адміністративних цілей;

- будівлі торговельні – торгові центри, універмаги, магазини, криті ринки, павільйони та зали для ярмарків, станції технічного обслуговування автомобілів, їдальні, кафе, закусочні, бази та склади підприємств торівлі й громадського харчування, будівлі підприємств побутового обслуговування;

- гаражі – гаражі (наземні й підземні) та криті автомобільні стоянки;

- будівлі промислові та склади;

- будівлі для публічних виступів (казино, ігрові будинки);

- господарські (присадибні) будівлі – допоміжні (нежитлові) приміщення, до яких належать сараї, хліви, гаражі, літні кухні, майстерні, вбиральні, погребі, навіси, котельні, бойлерні, трансформаторні підстанції тощо;

- інші будівлі.

З 1 квітня 2014 року для нарахування податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, базою оподаткування визначено загальну площу об'єкта оподаткування.

Законом № 71 доповнено перелік об'єктів житлової та нежитлової нерухомості, які не є об'єктом оподаткування, зокрема:

- житловою нерухомістю, непридатною для проживання, в тому числі у зв'язку з аварійним станом, що визнана такою згідно з рішенням сільської, селищної, міської рад;

- об'єктами нежитлової нерухомості, які використовуються суб'єктами господарювання малого та середнього бізнесу, що провадять діяльність у малих архітектурних формах та на ринках;

- будівлями промисловості, зокрема виробничі корпуси, цехи, складські приміщення промислових підприємств;

- будівлями, спорудами сільськогосподарських товаровиробників, призначеними для використання безпосередньо у сільськогосподарській діяльності;

- об'єктами житлової та нежитлової нерухомості, які перебувають у власності громадських організацій інвалідів та їх підприємств.

Законом № 71 переглянуто розміри житлової нерухомості, на яку застосовуються пільги зі сплати податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки. Так, база оподаткування об'єкта/об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток, що перебувають у власності фізичної особи – платника податку, зменшується:

- для квартири/квартир незалежно від

кількості – на 60 кв. метрів;

- для житлового будинку/будинків незалежно від кількості – на 120 кв. метрів;

- для різних типів об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток (у разі одночасного перебування у власності платника податку квартири/квартир та житлового будинку/будинків, у тому числі їх часток), – на 180 кв. метрів.

При цьому сільські, селищні, міські ради можуть збільшувати граничну межу житлової нерухомості, на яку зменшується база оподаткування.

Крім того, сільські, селищні, міські ради встановлюють пільги з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних або юридичних осіб, релігійних організацій України, статуту (положення) яких зареєстровані у встановленому законом порядку, та використовуються для забезпечення діяльності, передбаченої такими статутами (положеннями). Пільги з податку, що сплачується на відповідній території, з об'єктів житлової нерухомості для фізичних осіб визначаються виходячи з їх майнового стану та рівня доходів.

Слід звернути увагу, що пільги з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів житлової нерухомості, для фізичних осіб не надаються на:

- об'єкт/об'єкти оподаткування, якщо площа такого/таких об'єкта/об'єктів перевищує п'ятикратний розмір неоподаткованої площі, затвердженої рішенням органів місцевого самоврядування;

- об'єкти оподаткування, що використовуються їх власниками з метою одержання доходів (здаються в оренду, лізинг, позичку, використовуються у підприємницькій діяльності).

Пільги з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів нежитлової нерухомості, встановлюються залежно від майна, яке є об'єктом оподаткування.

Ставки податку для об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних та юридичних осіб, встановлюються за рішенням сільської, селищної або міської ради залежно від місця розташування (зональності) та типів таких об'єктів нерухомості у розмірі, що не перевищує 2 відсотків розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року, за 1 кв. метр бази оподаткування.

Єдиний податок у поточному році зазнав

змін. Відповідно до Закону № 71, починаючи з 01 січня 2015 року, запроваджено оптимізацію кількості груп платників єдиного податку до чотирьох зі збільшенням існуючого максимального розміру доходу, який дає змогу перебувати на спрощеній системі оподаткування (для першої та другої груп), зниження ставок єдиного податку для платників третьої групи.

Таким чином, на сьогодні суб'єкти господарювання, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, поділяються на такі групи платників єдиного податку:

1) перша група – фізичні особи-підприємці, які не використовують працю найманих осіб, здійснюють виключно роздрібний продаж товарів з торговельних місць на ринках та/або провадять господарську діяльність з надання побутових послуг населенню і обсяг доходу яких протягом календарного року не перевищує 300000 гривень;

2) друга група – фізичні особи-підприємці, які здійснюють господарську діяльність з надання послуг, у тому числі побутових, платникам єдиного податку та/або населенню, виробництво та/або продаж товарів, діяльність у сфері ресторанного господарства, за умови, що протягом календарного року відповідають сукупності таких критеріїв: не використовують працю найманих осіб або кількість осіб, які перебувають з ними у трудових відносинах, одночасно не перевищує 10 осіб, обсяг доходу не перевищує 1500000 гривень;

3) третя група – фізичні особи-підприємці, які не використовують працю найманих осіб або кількість осіб, які перебувають з ними у трудових відносинах, є необмеженою та юридичні особи – суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми, у яких протягом календарного року обсяг доходу не перевищує 20000000 гривень;

4) четверта група – сільськогосподарські товаровиробники, у яких частка сільськогосподарського товаровиробництва за попередній податковий (звітний) рік дорівнює або перевищує 75 відсотків.

Фіксовані ставки єдиного податку для платників першої - другої груп встановлюються сільськими, селищними та міськими радами для фізичних осіб – підприємців, які провадять господарську діяльність, залежно від виду господарської діяльності з розрахунку на календарний місяць:

- для першої групи платників єдиного податку – у межах до 10 відсотків розміру мінімальної заробітної плати;

- для другої групи платників єдиного податку – у межах до 20 відсотків розміру мінімальної заробітної плати;

- для третьої групи платників єдиного податку – у відсотках до доходу. Відсоткові ставки для них становлять:

2% доходу – за умови окремої сплати ПДВ;

4% доходу – у разі включення ПДВ до складу єдиного податку.

- для четвертої групи платників єдиного податку ставка податку встановлюється від кількості використовуваної землі.

Література:

1. Податковий кодекс України // <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>

2. Вісник. Офіційне видання Державної фіскальної служби України // <http://www.visnuk.com.ua/ua/pubs/id/8004>

ПОДАТОК НА ПРИБУТОК: ОБЧИСЛЮЄМО ПО-НОВОМУ

ЛІТВІН О. А.

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства ім. Петра Василенка*

**Науковий керівник – к.е.н., доцент
Рижикова Н. І.**

Основним видом прямих податків, що справляється з юридичних осіб в Україні, є податок на прибуток підприємств. Правове регулювання оподаткування прибутків юридичних осіб здійснюється відповідно до ст.ст. 133-142 розділу III Податкового кодексу України від 20.09.2015 р. зі змінами та доповненнями.

Згідно зі ст. 133 Податкового Кодексу України (ПКУ), платниками цього податку є:

1) резиденти: суб'єкти господарювання - юридичні особи, які провадять господарську діяльність як на території України, так і за її межами, крім юридичних осіб, визначених пунктами 133.4 та 133.5 цієї статті;

2) нерезиденти: юридичні особи, які утворені в будь-якій організаційно-правовій формі та отримують доходи з джерелом походження з України, за винятком установ та організацій, що мають дипломатичні привілеї або імунітет згідно з міжнародними договорами України.

У визначенні та розрахунку об'єкта оподаткування відбулися суттєві зміни. Стаття 134 ПКУ виділяє об'єкт оподаткування: прибуток із джерелом походження з України та за її межами, який визначається шляхом коригування (збільшення або зменшення) фінансового результату до оподаткування (прибутку або збитку), визначеного у фінансовій звітності підприємства відповідно до національних